ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА CXII, БРОЙ 3 | СОФИЯ, 1-15 ФЕВРУАРИ 2011 г. | ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com | Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

Тема на броя:

ТАЛАНТИТЕ

Талантите – Божиите дарования и благословения, които човек трябва да развива за слава Божия, за полза на ближните и за спасение на душата си.

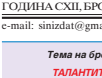

Трима дългогодишни преподаватели в Богословския факултет при СУ получиха църковни отличия. За тях невеждъ се каза при награждаването им, че не са заровили талантите си, а са ги преумножили – стр. 1-3.

Какво са талантите?

В внешно време, когато общественото внимание е насочено към изкуствено създадени от шоу-индустрията звезди вместо към истински надарени и съдрани в развиването на своите таланти хора, а найценните Божии дарования не се раздават на подобаваща почит, припомняме православното разбиране за талантите и как човек трябва да се отнася към тях. По темата четете:

„Божествените пламъчета на даренията“ – стр. 1-4;

„Талантите – служение на любовта“ – стр. 4-5;

„За изкуството като отговорност“ – стр. 4-5.

Ще ви срещнем и с няколко човека с различно служение, които водени от християнското си разбиране, се стремят да не пилеят своите дарби и разсъждават за преумножените и за заровените и неосъществени таланти и възможности. За тях четете в:

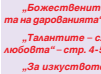

„Да сеем семената на вярата“ – стр. 6;

„Най-ценното достояние“ – стр. 7;

„Иконописа е призвание, дарба, мисия“ – стр. 8.

Броят се допълва с кратко житие на св. Фотий, патриарх Константинополски, и откъс от иначе обширното послание, в което той разяснява истините на Вярата на новопокръстения български цар Борис-Михаил – стр. 1,5

Св. равноапостол Фотий, патриарх Цариградски

Свети Фотий се родил в Цариград около 820 година. Произхождал от богат и знатен род. Родителите на Фотий страдали изповеднически за своето открито иконопочитание по времето, когато византийските императори били иконоборци. Получил най-доброто образование за своето време и бил най-ученият представител на тогавашна Византия. Бил преподавател в знаменитата Магнаурска школа в Цариград, където са учили славянският равноапостол св. Константин-Кирил Философ, а малко по-късно и българският цар Симеон Велики. Фотий заемал високи служби в държавата, но най-много обичал да се занимава с наука.

Заради изключителните си дарования и високото си образование той бил поставен през 858 г. за цариградски патриарх.

Жизненият път на патриарх Фотий е изцяло свързан със запазването на чистотата на православната вяра и духовното обновление на християнските народи. Той остава в историята с непримиримостта си срещу отклонението от „Символа на вярата“, с борбата против претенциите на папството, в стремежа си да разпространи истината не светото Православие сред съседните на Византия славянски народи и с изключителната си начетеност като пастир и книжовник. Патриарх Фотий насърчил Константин-Кирил Философ да стане християнски мисионер на славяните. Той написал до новопокръстения български цар Борис I-Михаил обширно послание върху християнската вяра и живот в отговор на запитванията му.

Името на св. Фотий се свързва с неговата ревностна защита на Православието, а богатата му книжовна и проповедническа дейност дава основание на множество автори да цитират произведенията му наравно с тези на светите отци. Едновременно с това той е и крупна обществена фигура, която съдейства за укрепване авторитета на Византия в християнския свят и се стреми да отстоява позицията на Църквата като самостоятелен фактор, неподчинен на светската власт и нейните капризи. Патриарх Фотий често влиза в разногласие с византийските императори. В зависимост от курса на тяхната политика той бил свален и пак възстановяван на патриаршеския престол, докато най-после умира в заточение на 6 февруари 891 година.

На стр. 5

Заслужени признания за преподаватели в Богословския факултет на СУ

Преподаватели, настоящи и бивши студенти на Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ за пореден път се събраха под купола на академичния параклис, за да отдадат заедно почит и възхвала на небесните покровители на богословската наука и висшите богословски школи – великите светители и вселенски учители на Църквата св. Василий Велики, св. Григорий Богослов и св. Йоан Златоуст.

Величият еп. Сионий и новият протопсалт на БПЦ Иван Праматаров

С благословението на Негово Светейшество патриарх Максим и Светия Синод на БПЦ, за да оглави празничната богослужба и преподде архипастирския благослов на учащите и учащите се, в Богословския факултет на СУ пристигна Негово Преосвещество Велички еп. Сионий, викарий на Видинския митрополит и бивш възпитаник на същия факултет. Заедно с него съслужиха: йером. Зотик (Гаевски), архим. Евтимий, професор протопрезвитер Николай Шиваров, ставр. ик. Мина Минчев, ик. Божидар Димов, йером. Исаак, свещ. Климент Харизанов, свещ. Стефан Паликаров, дякон Иван Иванов и др. – всички сърдечно свързани с учебното заведение.

На стр. 3

Божествените пламъчета на даренията

„Едно-му даде пет таланта, друг-му два, друг-му един, всеки-му според силата“ (Мат. 25:15).

Както всяко цвете, колкото и малко да е то, има своите неповторими красота и аромат, така и всеки човек, колкото и незначителен да е в очите на другите, има свои качества и дарби, които съставляват неговата неповторима индивидуалност. Бог никого не е оставил без талант. Наистина, на един е дал повече, на други по-малко, но всички ние носим в душите си божествените пламъчета на едни или други дарования. Ала украсяйвайки ни с тях, Бог изисква от нас да ги развиваме, да ги умножаваме и обогатяваме. И никому няма да бъде простено, ако занемари таланта си, ако не развие заложбите и способностите си.

Тази божествена истина Господ Иисус Христос разкрива в евангелската притча за талантите. Един господар преди да замине за чужбина, заръчал на слугите си да стопанисват имота му, като на всеки от тях оставил известна сума пари. На първия слуга дал пет таланта, на втория – два, а на третия – един, всекиму според силата, т.е. според способностите им, и когато се върнал, им поискал сметка как са употребили дадените им таланти. Първите двама удвоили дадената им сума и били възнаградени за старанието си, а третият заровил парите в земята и лукаво оправдавал леността си със страха да не ги загуби.

Скритият смисъл на притчата е ясен. Господарят е Сам Бог. Талантите – това са даровете, които ние получаваме от Бога: духовни и материални. Прави впечатление неравенството при раздаване на талантите. Но неравенството е разнообразие. А в разнообразието има известна мъдрост. Неравенството заставя човеците да се опитат един на друг и да се търсят, то обуславя тяхната взаимна зависимост и свързаност.

На стр. 4

ХРОНИКА България

Честване по повод Освобождението на Търговище

„На 29 януари 1878 година в Дневника на 11 пехотна дивизия е записано: Бегълците от Ески Джумая (Търговище) се явиха при генерал Ернрот, разказаха за безчинствата, извършени от турците в нещастния град през последните няколко денонощия".

Разказът на бегълците за положението на Търговище след отстъпването на редовната турска армия, опожаряването на града, ограбването и поголовното избиване на българското население от башибозушките банди, героичната защита с оръжие в ръка на българите, дава основание на генерала да вземе решение за освобождение на Търговище през същия ден. Той изпраща колона от 43 Охотски полк, 2 ордия от VI Донска батерия и половин сотня казаци от 40 Донски казашки полк" – така започва словото си за този паметен ден председателят на храм „Свето Успение Пресвета Богородици" в гр. Търговище протойерей Димитър Байков.

Историческите факти обаче скриват една друга картина, която с годините се запечатва у всички жители на града. 29 януари е бил ден от най-студените дни. Войските е тръгвало да преминат през Дервенския проход (Проглазкия), пресечена местност, която е била изключително трудна в тези зимни условия. Въпреки студа, въпреки невъзможните условия, градът е освободен с много жертви и от страна на руските воини освободители, и от страна на жителите на града. „Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели" (Иоан. 15:13).

И днес, когато си спомняме за тоза събитие, начертано с руска и българска кръв, се налага да се помолим на Господ Бог за всичкиония, които ратуваха и положиха живота си. С това ние ще отдадем на всички тия радетели за нашата свобода своята дан на признателност и ще изпълним към тях своя християнски и човешки дълг.

Панихидата отслужи архиерейският наместник ставрофорен иконом Славчо Проданов в съслужение с протойерей Димитър Байков, йерей Бисер Христов и йерей Анатоли Тодоров.

Официални гости бяха г-н Валентин Сполдини – аташе на Генералното консулство на Русия в гр. Русе, кметът на Община Търговище д-р Красимир Мирев, председателят на Общинския съвет инж. Николай Даскалов, зам.-кметовете Димитрина Петкова и Стоян Станчев, директорът на ОД на МВР комисар Станимир Паршикевов, областният управител Митко Стайков, зам.-областните управители Елка Станчева и Николай Дяков, депутатите Лили Боянова и Румен Таворов.

Валентина ПРОДАНОВА

Конкурс за изработване на мултимедийна презентация за гр. Варна

Варненската и Великопреславска св. митрополия, Община-Варна, Демократичният съюз на жените ОРГАНИЗИРАТ КОНКУРС за изработване на мултимедийна презентация на тема: „Из житието на св. Йоан Рилски – от св. Евтимий, патриарх Търновски".

1. Цел: Да се провокира интересът на учащите се към християнските добродетели, вълъгтени в духа на народа ни от велики личности като св. Йоан Рилски.

2. Право на участие: ученици, разпределени в две възрастови групи:

• първа възрастова група: VI – VIII клас;
• втора възрастова група: IX – XIII клас.

3. Изискания:

• Да е изработена на програма Power Point;
• Големина на продукта:
  първа възрастова група – до 10 слайда;
  втора възрастова група – до 20 слайда.
• Задължителна придружаваща информация:
  Използваната литература, документация и снимки се подреждат по азбучен ред на фамилните и личните имена на авторите или заглавията.
  Колективни творби не се допускат до участие.

4. Срок за предаване – до 30 май 2011 г.

Адрес: Варна, бул. „Цар Освободител" № 27, база „Младежки дом", втори етаж, стая №14, от 09,00 до 17,00 часа, гл. експерт – Радка Тодорова, дирекция „Младежки дейности и спорт", телефон: 62-55-46.

5. Награждаване: Отличените участници ще бъдат наградени с посещение на Рилския манастир в навечерието на християнския празник на прен. Йоан Рилски Чудотворец.

В Духовно-просветния център „Св. архангел Михаил" ще се проведе публична защита на номинираните презентации. Датата на публична защита и официалната награждаване ще бъде допълнително оповестена.

Варненска и Великопреславска митрополия

Домът за стари хора в гр. Кула получи името „Св. Василий Велики"

На **30 януари**, когато Православната църква отбелязва деня на светите Трима светители – Василий Велики, Григорий Богослов и Йоан Златоуст, в Дома за стари хора в гр. Кула се проведе знаменателно духовно тържество – освещаването на дома, който получи името на Западнокийския светител, св. Василий Велики.

Това извърши лично Негово Високопреосвещеното Видинският митрополит Доментиан в съслужение с духовници от епархията: архимандрит Антим, игумен на Раковишката света обител, архимандрит Неофит, брат на същата света обител, както и йеромонахите Самуил и Максим, братя на Видинския манастир във Видин.

Митрополит Доментиан и духовниците бяха посрещнати от г-жа Илиана Цанова, директорка на дома, от г-н д-р Марко Петров, кмет на гр. Кула, от г-н Лало Лалов, председател на Общинския съвет на гр. Кула, както и от гости, дошли да почетат духовното тържество.

Видинският митрополит извърши тържествено водосвещение, освети сградата, благослови населените и в произнесе за първи път имена на Дома за стари хора, наозовавайки го „Св. Василий Велики".

Архиерят освети икона в чест и памет на светеца покровител на дома и предавайки я на директора на социалното заведение, пожела тя да бъде поставена на лично място и светецът да благославя всички трудещи се, живеещи и ползващи се от услугите на дома.

С празнична церемония бе открита и табела на външната фасадна стена на сградата, показваща името на социалния дом за грижа и спокойни старини на възрастните хора и хората в нужда.

За да зарадват обитателите на дома, за тяхното добро и празнично настроение със специална програма се отделиха митрополит Доментиан. Слова произнесоха и г-н Марко Петров, кмет на Кула, г-н Лало Лалов, председател на Общинския съвет на Кула, архимандрит Антим, игумен на Раковишкия манастир и духовен отец на жителите на града, както и архимандрит Поликарп, председател на катедралния храм на Видин, отговарящ за връзките с Дома за стари хора „Св. Василий Велики".

Митрополит Доментиан както на водосвещението, така и след празничната програма произнесе духовни слова на благодарност, напътствие и насърчение, споделяйки радостта си от съзтоялото се събитие, потвърждавайки, че св. Василий Велики неминуемо ще бди и пази дома, като съгрява сърцата на всички, правейки ги едно голямо семейство в името на добротo, любовта и правдата.

Директорката на дома г-жа Цанова изказа благодарност към Неговo Високопреосвещеното митрополит Доментиан за подкрепата, любовта и отзивчивостта, с която той дарява дома и живеещите в него, и пожела тази приятелска връзка да се създравяна и тя да бъде подкрепяна и подхранвана към опазване на истинските духовни ценности, изграждащи това голямо семейство, за което говори митрополитът.

На официалния обяд приветствено слово произнесе отново митрополит Доментиан. Слова произнесоха и г-н Марко Петров, кмет на Кула, г-н Лало Лалов, председател на Общинския съвет на Кула, архимандрит Антим, игумен на Раковишкия манастир и духовен отец на жителите на града, както и архимандрит Поликарп, председател на катедралния храм на Видин, отговарящ за връзките с Дома за стари хора „Св. Василий Велики".

Архим. ПОЛИКАРП

Сретение Господне в Поповско

На **2 февруари**, Сретение Господне, Негово Високопреосвещенство Видинският митрополит Неофит отслужи архиерейска св. Литургия в храм „Св. Богородица" в гр. Попово. В празничното богослужение участваха също архим. Серафим, архим. Емилиан, прот. Валентин Лазаров, архиерейски наместник на Поповска духовна околия, и протодиакон Кирил Синев.

Песнопенията от последованията на утренята и св. Литургия изпълниха служителите на Русенската св. митрополия Милен Бакалов и Станимир Велчев. Проповед за Богородичния празник произнесе Антел Младенов, секретар при св. Митрополия.

Пребогата беше духовната радост за православните християни през този ден. Архимандрит Серафим подари за поповския храм „Св. Богородица" частица от мощите на св. Йоан Златоуст, вградени в икона, на която е изографисан светецът. Тези свети мощи ще останат като безценен дар за всички пристъпващи към тях с вяра.

В своето слово към православните християни митрополит Неофит благодари на Негово Високопреосвещение за направеното дарение за храма. Той благодари за усилията на общината Попово при съхраняването, реставрацията и строежа на православни храмове.

От името на председателя на църковното настоятелство на поповския храм и на всички вярващи архим. Серафим подари на митрополит Неофит копие от иконата на св. Богородица „Умиление", пред която се е молил св. Серафим Саровски.

В 12,00 ч. в Художествената галерия на града бе представена книгата на Пламен Събев, озаглавена „Християнските храмове в Поповска духовна околия. Църковно-възрожденателен албум", (изд. Фабер, В. Търново, 2011). Авторът е директор на поповския исторически музей. Редактор на книгата е г-н Милен Бакалов, отговорник на Културно-просветния и поклонически отдел при Русенската св. митрополия. На представянето на книгата присъстваха кметът на община Попово д-р Людмил Веселинов, много духовници и граждани.

Авторът представи идеята за написването на книгата: „Строежът на храмовете, грижата за тяхното благоделие и по-късно превръщането им в едни истински средища за национално осъзнаване, за търсене на вярата и близостта с Бога винаги е концентрирало усилията на много хора. По някакъв начин в годините имената им са се забравили. Направяйки тази книга, която е първата част, ще има и втора, ние ще запазим поне спомена за тези хора и това ще е една малка благодарност към това, което е сторено".

Похвална е дейността на община Попово и нейния кмет „да няма селище без християнски храм". Тази книга е „част от тази поредица за грижа към духовното и нашата религия, които ни е съхранявала и запазвала". Във втората част на книгата, която предстои да се издаде, ще бъдат представени свещеносъдлужителите, зографите, кметовете и строителите на храмове. Авторът изказа специалния благодарност на Дирекцията по вероизповеданията при Министерския съвет на Република България за финансовата подкрепа при нейното издаване.

Г-н Събев представи част от икономично богатство, което е събрано, съхранено, реставрирано и за което се грижат, защото то е „част от нашата история".

В своето обръщение към присъстващите митрополит Неофит обясни защо иконата не е идол и за това колко са неоснователни твърденията на представителите на иконоборческата ерес, осъдена още през осмі век на Седмия вселенски съвор (787 г.) в гр. Никея (Мала Азия). Почитането на иконите не е нарушение на втората Божия заповед, защото ние не се покланяме на материалите, от които тя е направена (дърво, бои), а на техния първообраз. Той благодари на кмета д-р Веселинов за особеното старание при съхраняването на храмовете в Поповска духовна околия.

След това духовниците посетиха найстария храм в гр. Попово „Св. архангел Михаил", построен през 1863 година. През комунистическия режим с бели превърнали в иконна галерия, а през 2000 г. е възстановен като действащ храм.

Благодарим на Преблагия Бог за това, че в дена на Сретение Господне ние имахме възможност да се срещнем с духовного богатство на Поповска духовна околия, което е скъп дар от нашите предци.

Животът е твърде кратък и драгоценен, за да го прекараме във от църковните дворни. Пожелаваме на всички, които са встрани от Църквата да пристъпят нейния праг и се срещнат с Господ Иисус Христос в благодатния живот чрез св. тайнства.

Протодякон Кирил СИНЕВ

Заслужени признания за...

От стр. 1

Особено затрогващо бе отличаването на дългогодишния преподавател по източно църковно пеене Иван Праматаров с почетното църковно звание „протопсалт" – отличие, с което Светият Синод на

Награждаването на проф. д-р протопрезвитер Николай Шаваров

Църковно отличие за проф. д-р Славчо Вълчанов

БПЦ отдава заслужена почит към певческите, преподавателите и диригентски трудове на г-н Праматаров и му отрежда достойно място сред най-забележителните музикучители и псалти на родната ни Църква.

Като изказа първосвятителските благопожелания от името на светейшия патриарх Максим към новоотличения протопсалт на БПЦ и му връчи отличителния знак, еп. Сиония прибави и своите, и на съслужилите му пред светия Престол поздрави един многоуважавания г-н Иван Праматаров, който „не е заровил дадения му от Бога талант", а го е развил и предал на мнозина, преминали през скамейките на богословските школи у нас, не само познание за източно-църковната музика, а и своята любов към нея и към Бога, Когото взпява през всички дни на живота си.

„Това отличие е моята хабилитация за 27 години предано служение на преподавателската катедра и на певницата" – каза в отговор г-н Праматаров. Той изрази синовните си чувствия на благодарност към патриарх Максим и архиерейте от Светия Синод за признанието и изрази надежда, че както досега, така Бог и занапред ще го укрепява в трудовете му, и завърши с думите: „Ще пея на моя Бог, докле съществувам!"

Цялото църковно изпълнение възгласи трикратно „Достоен!" за протопсалт Иван Праматаров.

Думата вз деканът на Богословския факултет доц. Емил Трайчев, който каза, че приема това отличие на колегата като потвърждение и знак, че факултетът продължава да извежда достойни кадри и служители на БПЦ и с това да дава своя принос за настоящото и бъдещото благоденствие на родната ни Църква.

Накрая прозвуча многолетствие. Празникът продължи с официален прием в деканата.

По-късно същия ден в аулата на Богословския факултет бе изнесен академичен доклад на тема „Поглед върху традициите на тълкуване на разказа за греха на праотците (Бит. 3 гл.)" от гл. асистент д-р Анна Маринова.

По решение на Светия Синод на БПЦ Великият от Сиония връчиръководни отличия на още двама заслужили професори от Богословския факултет – професор протопрезвитер Николай Шиваров и професор Славчо Вълчанов, съответно с ордените „Св. Кирил и Методий" – I степен и „Св. Климент Охридски" – I степен.

На Срещение Господне в затвора в Ловеч

В началото на януари в Ловешкия затвор започна религиозно-просветен курс с петнадесет лишени от свобода, изтърпяващи присъди от няколко месеца до двадесет години. Целта на курса беше да се покажат и обяснят основните правила на живеене, така както ги проповядва нашата Православна църква. Курсът включваше тридесет и деветте основни, засягат различните аспекти на вярата – изповеданието, наръчването, богослужението, спасението.

Човекът е създаден свободен и сам определя как да живее и с какво да се съобразява. Често обаче изборът ни води към места, за които никога преди не сме предполагали, че ще се превърнат в част от съдбата ни. Попадането в затвора е едно такова място и мнозина се чудят как са стигнали до най-дното стъпало на социален живот – обществото от хора с отнета свобода. Затворени и пазени гриживо като някакви опасни за останалите създания полухора, защото чувството за пълноценност зад стените не съществува. На личността е отнета най-основната съставляваща я част – свободата на избора.

Точно тук Църквата показва алтернатива, нов живот, дори святост, нов път и нова надежда. Естествено не всички лишени от свобода възприемат църковността като модел, който могат да последват, но има и такива, колкото и малко да са те, които заобикват благовестието и постепенно, неусетно у тях зрее семето на срещата със Спасителя.

На Срещение Господне този курс приключи успешно за осем човешки същества, наречени временно не „хора", а „лишени от свобода". Доколко са се появили те от казаните думи, от разговорите и споровете, това знаят само те.

В следобедните часове на **2 февруари** осем човека стояха в малкия параклис, представляващ просто една преустроена килия на Ловешкия затвор, и се усмихваха на думите на „отчето", когато той им обясняваше, че Христос Господне може би се случва с тях сега.

Ловчанска митрополия

ДОКУМЕНТИ

ПРИЗИВ НА СВЕТИЯ СИНОД

към православните християни в България във връзка с преброяването на населението и жилищния фонд

Светият Синод на Българската православна църква – Българска патриаршия,

Като изхожда от архипастирския си дълг пред Бога, Отечеството и православния български народ,

Като отчита необходимостта да се съблюдават законите в страната и всячески да се съдейства на светската власт за доброто развитие на нашето общество,

Като анализира данните за попълване, изисквани в 17-ото преброяване на населението и жилищния фонд в Република България, провеждано през м. февруари 2011 г.,

ПРИЗОВАВА:

Всички православни християни – кръстени – приели св. тайнство Кръщение, да отбележат в част 4 – НАСЕЛЕНИЕ на ПРЕБРОЙТЕЛНАТА КАРТА за 17-ото преброяване на населението и жилищния фонд:

- въпрос 12 „Религиозен ли сте?" – т. 1 – „Да"; и
- въпрос 13 „Вашето вероизповедание:" – т. 1 – „Източноправославно".

Светият Синод счита, че макар и незадължителни, отговорите на въпроси 12 и 13 са много важни за отстояването на национиалната, религиозната и културната идентичност на българската нация. Нещо повече, да потвърдим, че сме религиозни, да изповядаме, че сме православни християни, означава открито и смело да засвидетелстваме вярата си в нашия Господ Исус Христос, което е наше върховно задължение и спасително дело.

Скъпи в Господа братя и сестри,

Нека помним благото обещание на Спасителя: „Всеки, който Мене признае пред човешите, ще признав и Аз него пред Моя Отец Небесен, а който се отрече от Мене пред човешите, и Аз ще се отрека от него пред Моя Отец Небесен" (Мат. 10:32-33).

Затова да бъдем ревностни носители и изразители на светото Православие в съвременния свят, като изповядаме вярата си в Богочовека Христос, следвайки светлия пример на нашите достойни предци. Амин!

Нов игумен на Троянския манастир

На своето заседание на **7 февруари** Светият Синод на БПЦ, в съответствие с установената напоследък практика епископи да бъдат игумени на православигиални манастири, взе решение да назначи Браницкия епископ Григорий, втори викарий на Софийския митрополит, за игумен на Троянската света обител, считано от 8 февруари 2011 г. на мястото на досегашния игумен Деволски епископ Теодосий.

Въдворяването на Браницкия епископ Григорий за игумен на светата обител ще бъде извършено от Негово Високопреосвещенство Ловчанския митрополит Гавриил на 20 февруари 2011 година.

Нов представител на БПЦ при Московската патриаршия

По молба на Сливенския митрополит Йоаникий, Светият Синод реши да освободи Проватския епископ Игнатий от длъжността „представител на Българската патриарх при Московския и на цяла Русия патриарх". От 1 март 2011 г. епископ Игнатий ще заеме длъжността „викарен епископ на Сливенския митрополит".

За представител на Българския патриарх при Московския и на цяла Русия патриарх, считано от 1 март т. г. се назначава йеромонах Теоктист (Явор) Свиленов Димитров, професорски стипендиант при Московската духовна академия.

Нов свещеник на Българската църковна община в Букурещ

Светият Синод разгледа писмо на ик. Петър Тотев, с молба да бъде освободен от длъжността енорийски свещеник при Българската църковна община в град Букурещ, Румъния, и да премине на клиническо служение в епархията на САЩ, Канада и Австралия в катедралния храм „Свети Кирил и Методий" в Ню Йорк.

Като освободи ик. Петър Пенчев Тотев от длъжността енорийски свещеник при Българската църковна община в град Букурещ, Румъния, считано от 25 февруари 2011 г., Светият Синод на БПЦ взе решение да назначи прот. Йоан Иванов, клирик на Русенска епархия, считано от 25 февруари т.г., за енорийски свещеник при Българската църковна община в град Букурещ, Румъния.

Игуменът на Зографския манастир „Св. Георги" посети Сливен

На **30 януари** светата Православна църква чества празника Свети Три светители – Василий Велики, Григорий Богослов и Йоан Златоуст.

По тези поводи Негово Високопреосвещенство Сливенският митрополит Йоаникий отслужи св. Литургия в катедралния храм "Св. Димитър" в съслужение с Негово Високопреосвещение схихархимандрит Амвросий – игумен на Зографския манастир „Св. Георги", архимандрит Калист – протосингел на митрополита, и храмовото свещенство. Молитвено участие в службата взе и йеромонах Сергий, брат на Зографския манастир. Православните християни останаха приятно изненадани от присъствието на високите гости и чинно се нарадиха да получат благословение от атонските монаси.

Митрополит Йоаникий в словото си благодари на архимандрит Амвросий за посещението му в престолния град, както и за това, че с тяхна благословия и финансова подкрепа в Сливенска епархия се изгражда нов храм, посветен на св. Пимен Зографски, както и манастир, посветен на светите 26 Зографски мъченици.

Г-н Вълкан ЯНЕВ

Божествените пламъчета на...

От стр. 7

Всичко сме членове на едно тяло и сме зависими един от друг. Всичко разчита на дарби – наше са. Ние, Баща, – на Духът с Неговите дарби, а Господ с Неговите дарби

ИНТЕРВЮ *Разговор с протодякон Любомир Братоев*

ДА СЕЕМ СЕМЕНАТА НА ВЯРАТА

Дяконът е помощник на епископа и свещеника по време на богослужението. Протодякон – това е награден с църковно отличие (офикия) дякон, първ сред останалите дякони. Разговаряме с протодякон Любомир Братоев за актуална проблема от живота на многострадалната на Българска православна църква. Той е ръкоположен за дякон от Западно- и Средноевропейския митрополит Симеон през 1995 г. в Берлин.

Протодяконите Кирил СИНЕВ и Любомир БРАТОЕВ

– Отец Любомир, как намерихте пътя към храма?

– Пътя към храма едва ли съм го и търсил, поскоро от самото начало си бях църковен. Всъщност едни от първите ми детски спомени са как в сумрака, в тъмнината на стаята, гореше огънчето на кандилото. Още си спомням иконата, пред която гореше домашното ни кандило – на Спасителя, Който го моли в Гетсиманската градина. Тя ми е от любимите икони до ден-днешен. Като малък аз още не знаех Кой е Този Човек, че това е Исус Христос, но оттогава някак ме грабна това изражение на лицето Му, в което има едновременно и молба, и надежда – някаква тъга, че човек се е отделил от Господа, но и надеждата, че отново ще бъде с Него.

В семейството после си тачехме празниците, наистина скрито *«поради страх от юдеите»*, както пише в Евангелието, да – от комунистите. Но винаги, дори когато се случеше Великден или Рождество, по-възрастните помнят, се организираха екскурзии от класа, имаше интересни предавания по телевизията само и само да не ходят хората на църква. Но дори когато имаше екскурзии на класа, аз съм си оставал вкъщи, защото това са си най-големите семейни християнски празници и винаги вкъщи се празнуваше.

В семейството също имаме свещеномъченици – братовчед на стара майка, Бог да го прости, свещенойконом Лука Кадиев. Беше един от най-видните софийски свещеници. Баща ми е кръстен навремето от бившия Нюйоркски митрополит Йосиф и в родата на баща ми често се смеят, че когато го кръщавал, той го е нарекъл за свещеник, а баща ми беше юрист по професия, но както се казва – при него не ущели, а при тебе удари. От малък често имах контакт с духовници. Като тръгнах на училище, винаги минавах през църква да си запаля свещичка преди учебните занятия и тези 10-15 минути прекарани там ми помагаха и в учебния процес, защото човек намира спокойствие и равновесие.

Така че в този смисъл от малък си живея с Църквата и затова, когато дойде предложението от страна на високопреосвещения митрополит Симеон да стана негов дякон през 1994 г., тогава станах иподякон, 1995 г. дякон, някак си нещата си бяха естествени. По това время живеех в Берлин. Едно от първите неща, които направих в Германия, беше да намеря православните храмове. Тогава нямахме нито българска църковна община, нито български православен храм. Ходех при русенци, сърби, гърци и дядо владика, като дойде през 1992 г., аз му помагах в контактите с другите православни църкви и съвсем естествено стана нечто помощник и по-късно дякон. В чужбина постоянно си бях всяка събота и неделя в църква.

– Семинарист ли сте по образование?

– Не, аз съм от гимназистите. Завърших Първа Немската езикова гимназия в София, после завърших тогавашното МЕИ, сега Технически университет. Специалността ми е електроакустика и звукозапис, радиотехника.

– Какво е Вашето мнение относно приобщаването на младите хора в Църквата и подобряване имиджа на БПЦ сред обществото?

– Традиционно българите ходят на църква по големите празници. За съжаление вярването е повече на *«битово»* ниво и затова си има ред причини. Те започват още от времето на турското робство, когато сме имали фанариотско владичество, в църквите Божието слово се е преподавало на неразбираем гръцки език. Тогава е настъпило едно леко отчуждение, както за жалост, през годините на атеизма, на комунистическия режим съвсем се засили, тъй като хората бяха преследвани за своята вяра. А след промените – за жалост, промените настъпиха във време, когато в целия свят власта най-вече материализмът – хората гледат материалното повече, отколкото духовното. Съществено родната ни Православна църква премина тежкия период на разкола и тогава беше заета именно със себе си, а не с народа. Това доведе именно до едно отдръпване и безверие. Защото да отидеш само по Великден и по Рождество на църква – не показва твоята вяра. Всички казват, че са православни, но ако в неделен ден преброим вярващите в църква, ще установим, че присъства един процент от населението, дори може би и по-малко.

Много съм малък да давам препоръки. От една страна, висшият клир трябва да настоява с всички средства за въвеждане на вероучение в училище. От друга страна, свещенството трябва да се върне към мисионерството, както едно време е било в древността. Например за Водици, преди Богоявление, всеки енорийски свещник трябва да не се срамува да позвани на хората, да поръси вярващите за здраве и да им събуди по този начин любопитството. И ще стане както е било до 9-и септември, енорийският свещеник задно с домашния лекар са ли ли ли обикаляли всеки хора на семейството, защото всяко семейство при него се е изповядвало, при него се е кръщавало, венчавало, накрая пак той е опявал членовете на семейството. Енорийският свещеник е бил един от най-близките хора на семейството. И сега той трябва да бъде по-тоя начин. Да не чака той в храма хората, а сам да тръгне да търси хората. Трудно е, но в крайна сметка Христос е казал: *«Оставям ви сред вълци, ако бяхте от този свят, светът щеше да ви обича»*, а вие не сте от този свят.

– Поет, необходима е по-голяма активност на духовниците в това отношение?

– По-голяма активност на духовниците, но тя трябва да бъде подпомогната. Трябва да се помисли и за заплатите на тези хора, защото в един момент всеки от духовниците също има семейство и трябва да го изхранва. Мога да дам един пример. От 12 години съм отново в България, но 10 години изкарах в Германия. Свещениците на другите православни църкви в Германия бяха на заплати и наистина се грижеха само за духовното, докато нашите свещеници в Западноевропейската епархия практически не можеха да се издържат от прихода на църковните ни общини и затова се налагаше всеки да работи нещо. Нашият свещеник в Стокголм ходеше в една фабрика да пакетира амбалаж. Свещениците в Лондон ходеше в старчески дом да работи като нощен санитар. Всеки си имаше някаква професия. Аз лично карах такси, защото не исках да бъда в тежест на Църквата. От една страна, си на работа, а от друга – трябва да изпълняваш задълженията си като духовник. Но и в България свещеникът, за да не мисли за материалното, трябва да е подсигурен, за да може да гледа повече на духовното.

Едва ли ще стана много симпатичен, като дам един пример отново с Германия, с католиците. Там човек, когато декларира пред държавата, че е вярващ католик или протестант, се задължава да плаща сини или зелени данъчни, църковен данък. Този обаче църковен данък му се приспада от неговия доход през годината, така че той плаща по-малък данък на държавата, но с това че плаща църковен данък всеки месец, всичките тайнства и треби, които Църквата извършва за него, са без такси. Той отива и представя, че си плаща данъка и повече от него нищо не искат. По-тоя начин държавата подпомага Църквата, защото тя се лишава от част от данъка си, който отива директно в Църквата.

– Поет, това е вид държавна помощ?

– Да, както сега модерно се използва една дума, трябва да се подходи мултидисциплинарно. Стига да има желание от всякъде да се намерят пътища, за да се подпомогне Църквата в мисионерската й дейност. За да се върнат хората в храма, трябва да има мисионерска дейност на Църквата. Хубаво е, че в последно време и Църквата реагира по всякакъв повод, както беше и с гей-парада, концерта на Мадона и на „Пайнер" и други публични изяви. Така трябва да бъде за всяко нещо, което се случва в обществото, а и в света. Тя трябва да има своята позиция и да я показва пред хората, за да нямат основания хората да казват: да, те там са се затворили и са се капсуловали, и нямат нищо общо с живота. Съществеността и свещениците трябва да бъдат по-активни спрямо енорийните и от друга страна – проповедите трябва да са осъвременени. Не да се преразказва евангелието, което е било прочетено по время на службата, а това евангелие да се свързва с живота, който ни заобикаля и е около нас. Силата на Евангелието е в това, че думите, които е произнесъл Христос, са актуални както тогава, така и сега.

– Разбира ли съвременният българин църковнославянски език и участва ли в богослужението с цялото си същество? В другия полетин православни църкви богослужебните книги отдавна са преведени на народарата за народ.

– Това е един отдавнашен диалог дали да се служи на български. Аз лично предпочитам да служа на църковнославянски. Когато са треби, като например панихида, тогава е по-удачно да се служи на български, за да е по-разбираемо и близко до хората в момент на голяма скръб при погребение или голяма радост при венчавка. Но св. Литургия ми е по-драго и по-присърце, когато се служи на църковнославянски. Все пак това си е древният език. Когато ясно и отчетливо се казват думите, те са разбираеми, иначе дори и на български, но човек като си мъмрори под носа, нищо няма да го разбере за какво става въпрос.

– БПЦ прави големи усилия за въвеждане на вероучение в училище. Какво е Вашето мнение? Одобрявате ли го?

– Не само го одобрявам, задължително трябва да се въведе, защото трябва да помислим като БПЦ освен за спасението на душите на хората, но и на следващото поколение.

Както веднъж по време на турското робство све спасили националното самосъзнание, сега именно ще спасим бъдещето на България. Защото ако от икономическата криза, която сега тресе целия свят, ще излезем, може би, догодина, то от духовната криза, която тресе нашето българско общество от много десетилетия, излизане няма да има, докато не се започне да се сеят семената на вярата в децата. Ефектът от вероучението ще бъде наистина след 10-15 години, защото тези деца трябва да порастат и те трябва да имат собствени деца и да ги възпитават. Но съществеността на учебният предмет вероучение ще бъде не само за децата, но и за родителите, защото много от родителите нямат представа от християнство, нямат представа от елементарни църковни обичаи.

Пожеланието ми към всички малки хора в България е: прочетете, поинтересувайте се малко повече за християнството. Дали ще станете християни, това е ваша воля. Но винаги е по-добре човек да знае повече, отколкото по-малко. Защото, знайки по-малко, той ще изпусне най-същественото в живота.

Интервюто взе:
протодякон
Кирил СИНЕВ

НАЙ-ЦЕННОТО ДОСТОЯНИЕ

Има едно място, където музикалното и певческото изкуство се срещат с Църквата и вярата – певницата в храма и хоровият балкон. Хора, които ще видите там, повече или по-малко успешно и хармонично съчетават любовта си към музиката и своята вяра; желанието си да развиват певческия си талант и желанието си да служат Богу и на ближните чрез своята дарба. Александър Деянов е един от тях.

Той развива успешна певческа кариера в състава на едни от най-добрите хорови състави в България и същевременно служи на Църквата, работейки в администрацията й и вътвяйвайки Бога под купола на храма.

Роден е на 15 април 1938 г. в с. Банище, Брезнишко, и казва за себе си, че е най-вразтнишят църковен служител в БПЦ. От малък е в храма, напътстван от благочестивите си родители, а когато завършва основно образование, баща му, който бил кмисар в селских храм, и местният свещеник го изпращат да се учи в Софийската духовна семинария, която тогава се помещава при гара Черепиш, и го оставят под грижите на Смоленски еп. Тихон, тогавашен неин ректор. Отрано обикнал източно-църковната музика и приел пеенето като свое служение и призвание, Александър целенасочено развива своята певческа дарба. Взема уроци по постановка на гласа при големия музикален педагог Христо Бръмбаров, неизменно е на клира среД певците.

Като семинарист пее в хора на Семинарията, докато е в казармата – в хора на Трудовите войски, а щом пръз 1960 г. постъпва в Духовната академия в София, влиза в състава на Мъжкия хор при столичния катедрален храм „Св. Неделя“, в който пее до ден-днешен – 50 години. Когато постъпва в състава му, неговия диригент е Иван Куртев, след него от 1990 г. хорът е под ръководството на Кирил Попов, а понастоящем на проф. Мирослав Попсавов. Още като студент по богословие се включва в състава на прочутия хор „Кавал“ с диригент проф. Атанас Маргаритов, с който пръз лятото на 1964 г. участват на международния фестивал в гр. Тур, Франция. Пръз 1965 г. печелят наградата „Златният дракон“ на конкурса в Лангълен, Англия. Изнасят редица концерти в България и в чужбина.

На конкурса за набиране на хористи в прочутия по цял свят мъжки камерен хор „София“ са избрани 30 мъже от явилите се около 400 школувани певци. Един от избраниците е Александър Деянов, който остава в състава на хора от основаването му пръз 1967 г. до закриването му пръз 1990. Диригент на хора е проф. Димитър Русков, а корепетитор проф. Здравко Манолов.

Този хор, освен богатия си музикален репертоар от класика, предкласика и романтика и традиционна българска музика от възрожденски, патриотични и фолклорни песни, прави много и за популяризирането на източно-църковната музика по света. Хорът изпълнява концертни програми, съставени изключително от старобългарски разпеви, църковни песнопения от неизвестни автори, както и от композитори като: Добри Христов, Петър Динев, Чайковски, Бортнянски, Деканяров и др. Наяснялъ тези концерти предизвикват истинска сензация, публиката ги посреща с огромен интерес и въторг, критиката не пести суперлативите. Хорът записва и на грамофонни плочи църковните песнопения и цялата св. Литургия с музикалните компании „Хармония мунди“ – Франция, и „Хармония мунди“ – ФРГ, „Колумбия“ и „Балкантон“. Солисти на тези църковни песнопения са Александър Деянов и Иван Петров.

С мъжкия камерен хор „София“ Александър Деянов изнася концерти в световнизвестни оперни театри и концертни зали като „Сан кай хол“ в Токио и в още 35 концертни зали в различни големи градове на Япония; в Париж, Франция, в „Мюзе дьо пти пале“, „Театр Шан-з-Елизе“, „Сен Жермен дьо Пре“, „Театр мюзикал дьо Пари „Шатле“, в катедралата „Сент Йосташ“, както и в оперния театър на гр. Нанси; в прочутата зала „Чайковски“ и зала „Гнесина“ в Москва, Русия; в Берлин, Хамбург, Женева, Лозана, Цюрих, Веве, в Ню Йорк, Мексико сити, Люксембург, Куба, Австралия, Канада и много други.

Участва и в оперните спектакли на хор „Мадригал“ с диригент проф. Стоян Кралев в гр. Брегенц, Австрия. Но никога не забравя, че дарбата му е от Бога.

Докато разказва за турнета, концерти, радио и телевизионни изяви, въздъхва: „Ех, години, години...!“

– Бихте ли искал да се върнат тези години? – попитах.

Мъжки хор при столичния храм „Св. Неделя“ с диригент Кирил Попов, 1997 г.

Мъжки камерен хор „София“ в Рилския манастир, 1987 г.

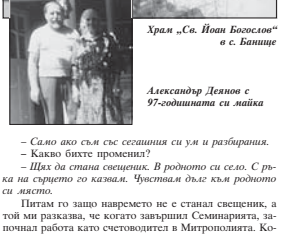

Храм „Св. Йоан Богослов“ в с. Банище

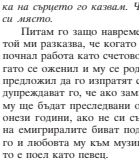

Александър Деянов с 97-годишната си майка

– *Само ако съм със сегашния си ум и разбиране.*

– Какво бихте променил?

– *Щях да стана свещеник. В родното си село. С ръка на сърцето го казвам. Чувствам дълг към родното си място.*

Питам го защо навремето не е станал свещеник, а той ми разказва, че когато завършил Семинарията, започнал работа като счетоводител в Митрополията. Когато се оженил и му се родил син, патриарх Кирил му предложил да го изпратят свещеник в Австралия. Предупреждават го, че ако замине като свещеник, братята му ще бъдат преследвани от властта, и той отказва. В онези години, ако не си съТрудник на ДС, родините на емигриралите биват подлагани на гонения. Спират го и любовта му към музиката и ангажиментите, които е поел като певец.

– *Отказах* – връща се към онези години той, – *но до ден-днешен съжалявам, че не станах свещеник. Може би, поласкан от това, че съм солист на този изключителен по своя професионализъм и популярност състав, не съм си давал сметка какво губя, но като минат годините, човек започва да осъзнава какво е изпуснал, какво е пропилял, че докато е гонел диВото, е изпуснал питоВното.*

– Какво Ви утешава?

– Това, че съм в Църквата. Че пръз всичките тези години съм служил на Бога с гласа си, като съм Го възпявал. Удовлетвие ми доставя да се занимавам с музика. Утешава ме и това, че винаги съм бил на богослужение и ритъЛът на църковния живот – делниците и празниците, постните и радостните периоди – определя ритъма и на моя живот. Стремя се, което съм учил и знаял за вярата си, да го живея, да го свидетелствам. Така съм въспитван. Майка ми е на 97 години и въпреки немощта си, спазва строго поста и всички предписания на вярата. Мъчно й е много, че в селото ни няма свещеник. С тая вяра, която крепи майка ми, съм закърмен и аз.

В родното му село няма свещеник от години и храмът постепенно запустява и се руши. С помощта на местните жители и на дарители Александър Деянов успява да му направи основен ремонт и да го обновя. Сега за храмовия празник в него се отслужва света Литургия, а после се освещава корбан. Пръвоначално води свещеник от София, но пръз последните години идват монасите от Гигинския манастир и новият свещеник на Брезник. Радва се на постепенно възраждащата се вяра у хората, които все по-често влизат в храма за молитва.

Баща му, който е бил кмисар в храма, е запазил богослужебни книги и част от архива. Сега Александър Деянов събира оскъдните сведения за храма и свещеноСлужителите му и иска да издаде книжка, за да се съхрани историческата памет.

Обновяването на този кокетен изписан храм, посветен на св. Йоан Богослов и датиращ от 1870 г., е една от големите му утехи. Редом с двете му деца и двамата му внуци, които винаги на големи християнски празници са около него, верни на православната традиция и вяра.

– Това е най-доброто, което човек може да даде на децата си – вярата в Бога – разсъждава сега Александър Деянов. – *Колкото и добре да се стече животът им, той няма да прелине без трудности, без тежки изпитания, а като родител, колкото и да ти се иска да предпазиш детето си от всяко зло, не можеш да си все до него, тъй и не си всесилен. Затова, ако не си го научил да търси Бога и да се уповава на Него, все едно нищо не си му дал.*

Моите родители бяха бедни и неуки селски хора, но ми дадоха това най-ценно достояние, което ме е крепяло пръз целия живот, колкото и тежки изпитания да съм имал, съм си посрещал с молитва. И в добро и в зло, и в радост и в ЛЪка „уповаването ми е Отец, прибежището ми е Син, покров ми е Дух Свети“. Затова „ще пея на моя Бог, докле съществувам. Нека Му е благоприятна моята песен!“

Интервюто взе:
Александра КАРАМИХАЛЕВА

АБОНАМЕНТ 2011

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ
за „Църковен вестник“

Посочете периода от време, през който искате да сте абонирани

.....

Име .....

Презиме .....

Фамилия.....

гр./с..... п. код .....

общ. .....

обл. .....

ж.к./ул. ..... №... бл. .....

вх. ..... ап. ..... тел: .....

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордеро или пощенски запис).

МОЛЯ, ИЗПИСВАЙТЕ ТОЧНИЯ АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“.

АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ПЪТ, ОТБЕЛЯЗВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.

„Иконописта е призвание, дарба, мисия“

– Би ли се представила накратко?

– Казвам се Катерина Куманова, студентка съм IV курс в АМТИИ Пловдив, специалност църковна живопис. Живея в семейство, в което се почитат християнските ценности и добродетели. От малка посещавам Господния храм и участвам в св. Литургия.

– Защо реши да учиш иконопис?

– Още в художествената гимназия имахме часове по иконопис и това много ми хареса. По-късно взех решение рисуването на икони да е моята основна професия, защото ме доближава до Бога.

– Може ли човек да се издържа с иконопис, или това е призвание, което трябва да последваш независимо от трудностите?

– На първо място иконописта е призвание, дарба, мисия. За мен е дори вид богослужение! Не може невярващ човек да бъде иконописец. Колкото до това дали човек може да се издържа с рисуване на икони, аз знам, че Бог е милостив и помага във всичко. Нали е казано: „Търсете царството Божие и всичко това ще ви се придаде“.

– Какво за теб е православната икона?

– Православната икона е особен вид самоизразяване и саморазкриване на Църквата. От гледна точка на християнската догматика иконата е свидетелство за това, че Синът Божи е станал Син Човешки, че Божествената ипостас е станала Богочовешка, Личностноконкретна и неповторима. Бог завинаги е възприел природата на човек, за да му открие пътя на безкрайното изкачване към Себе Си, да направи Своето творение съучастник в свободата и съвършенството на абсолютното битие. От гледна точка на учението за спасението иконата ни открива бъдещото преображение на света, новите свойства на материята и веществото, одухотворени в огъня и светлината на несътворената Божия благодат.

– Какво е нужно на човек, за да рисува икони?

– Освен личните качества на иконописеца, необходимо е и боговдъхновение. Призванието и дейността на иконографа могат да се сравнят с призванието и служението на свещеника: единият преподава Тялото и Кръвта Христови, а другият ги изобразява.

– Наскоро имаше твоя изложба. Разкажи ни накратко за нея.

– Изложбите бяха три на брой и се проведоха по проект на Академията под наслов „Създаване на нови творчески възможности за художествени изяви“ на студенти от АМТИИ със специални образователни потребности. Проведоха се в Пловдив, Казанлък и София. Бяха съвместно участие на три незрящи момичета със свои концерти и изложба „Икони“. И в трите града събитието премина при голям интерес, с много посетители и изключително вълнуващо. Иконите предизвикаха искрен интерес у хората, задаваха ми много въпроси относно техниката на рисуване и библейските личности, изобразени на тях.

– Какви са твоите намерения в професионален план?

– Искам да се развивам чисто технически, все още има какво да науча. Желанието ми е да творя икони, които да пресъздават това, което е в съдето ми. А иначе ми предстои дипломиране и най-вероятно – магистратура.

– Какво е да си православен младеж в 21-ви век? Православният начин на живот пречи или помага на човека в днешно време?

– Да водиш православен живот е въпрос на личен избор. И в 21-ви век вярата трябва да е център на живота ни и път, който да ни заведе до Бога. Православният начин на живот обуздава страстите и дава възможност да видим цялата преходност на света, да осъзнаем истинските ценности и да даряваме хората около нас с любов. Очите на християнина са отворени за духовната реалност. Умът и разбиранията на православния младеж са заети със съзерцание на небесното и вечните блага.

– Какво ще пожелаеш на нашите читатели?

– Пожелавам на всички да се докоснат живо до иконописа, защото тя е свидетелство за общението и любовта между хората в църковната общност. Поклонението пред иконата не е обикновено религиозно задължение, а изразява любовта на вярващите към изобразените светци.

Интервюто взе: Георги ЧОЧЕВ

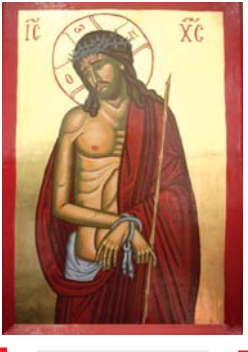

Нов църковно-певчески сборник на български език

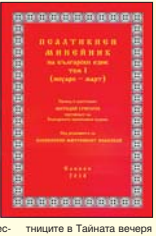

Излезе от печат **„Псалтикиен минейник“ – том I**, съдържащ песнопенията за месеците януари, февруари и март на български език. Преводите и адаптациите са дело на протопсалт Методий Григоров, като текстовете са редактирани от Сливенския митрополит Йоаникий.

Издаването на „Псалтикиен минейник“ на литературен български език е събитие в църковно-певческата практика на Българската православна църква. Той дава прекрасна възможност на вярващите да се запознаят, да разберат и да почувстват дълбокото съдържание на празничните църковни песнопения, които изпълват с възхищение нашите души и сърца, защото в тях е намерил израз копнежът на човека за сливане с Абсолютната хармония – Бога. Неслучайно Блажени Августин казва: „Който се моли с песен, той двойно се моли“. А на Бога се пее, защото Той е Алфата и Омегата на всичко (Откр. 22:13), Източникът на „всяко добро даяние и всеки съвършен дар“ (Иаков. 1:17). Сам нашият Господ Исус Христос е пял. В светото Евангелие четем, че участниците в Тайната вечеря „като изпяха хвалебна песен, излязоха на Елеонската планина“ (Мат. 26:30). Великият проповедник на народите св. ап. Павел пише: „Ще пея с дух, ще пея и с ум“ (1 Кор. 14:15), и още: „Изпълвайте се с дух, като се назидавате сами с псалми, славословия и с песни духовни, пеейки и възпявайки в сърцата си Господа“ (Ефес. 5:18-19). Благословена да е музиката – това дивно откровение на небето!

Желаещите да се снабдят с Минейника, могат да го закупят от столичните храмове „Св. Неделя“ и „Св. Седмочисленици“ или да се обърнат към автора г-н Методий Григоров на телефон 044/ 630093.

Сливенска митрополия

ЗАПОЧВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2011 г.
„Църковен вестник“

1 година..... 26,00 лв.
6 месеца ..... 13,00 лв.
3 месеца ..... 6,50 лв.
ед. цена ..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел./факс 980-30-16
МОЛ: Танка Тончева Христова
e-mail: sinizdat@gmail.com
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
Ръкописи не се връщат.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF
Сумите да се изпращат с пощенски запис или по банкова сметка,
в които да се изписва точният адрес и пощенският код на получателя!
„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.